

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 7: Ái Căn Không Trừ, Tâm Làm Sao Tịnh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 001)

Chuyển ngữ: Tịch Minh



【Tinh chấp, ngã kiến thực là gốc của ái dục.】

Câu này quý vị phải ghi nhớ cho thật kỹ. Vì sao vậy? Trong kinh Phật thường nói: **“Ái bất trọng bất sinh Ta Bà”**, Ta Bà chính là luân hồi sáu nẻo. Ái không nặng thì không sinh vào luân hồi; đã sinh vào luân hồi thì [chúng ta] ái rất nặng. Đây chẳng phải là chuyện tốt, nhất định phải giác ngộ.

【Ái căn không trừ, tâm làm sao tịnh.】

Tham, sân, si, mạn đều từ trong cái “ái” mà sinh ra. Cái gốc này nếu như không nhổ bỏ đi thì tâm của quý vị không thể thanh tịnh, tâm không thanh tịnh thì không thể vắng sinh Tịnh Độ.

Chúng ta niệm Phật, niệm Phật để làm gì? Là muốn quý vị được tâm thanh tịnh. Kinh Vô Lượng Thọ nói rất rõ ràng, ngay trên đề kinh đã chỉ ra cho chúng ta tổng cương lĩnh của sự tu hành là **“Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác”**.

Mà công phu của chúng ta chính là ở chỗ “Thanh Tịnh”. Tâm tịnh thì cõi Phật tịnh, vắng sinh Tây Phương Cực Lạc thế giới phải nương vào tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh thì biến hiện thành cõi Phật thanh tịnh, đạo lý là như vậy.

Nếu như tâm không thanh tịnh, trong miệng niệm A Di Đà Phật, vô dụng! Một ngày niệm mười vạn câu Phật hiệu, mà trong lòng vẫn còn tham sân si mạn, người xưa nói rất hay: *“Hét vỡ cổ họng cũng uống công”*, điều này một chút cũng không sai!

Cho nên, chúng ta niệm Phật chính là muốn khôi phục tâm thanh tịnh, dùng một niệm “Phật” này, đem những niệm đầu thuộc cửu pháp giới của chúng ta thấy đều chuyển biến thành niệm Phật, như vậy mới gọi là người niệm Phật.